

[Ministeren for skatter og afgifter]

stans, og således at der er sagkyndige, der fortæller borgerne: denne sag skal I føre videre – eller: denne sag skal I ikke føre videre, idet myndighederne har ret. Jeg vil ikke tale om noget så lavt som provenubesparelser i den forbindelse, men jeg vil tale om, at vi sparer skatteadministrationen og får ressourcer tilovers til en rigtigere ligning, hvis vi kan slippe for nogle tusinde klagesager om året ved simpelt hen at sørge for, at borgerne får den rette bistand.

Så har man rejst spørgsmålet om, hvorfor det kun skal gælde for skatteområdet. Jeg kan svare, at jeg alene er ansvarlig for skatteområdet – med den opgavefordeling, vi har i regeringen. Jeg synes i og for sig, at det er betydningsfuldt og rigtigt, at borgerne også har mulighed for sagkyndig bistand i andre sager, hvor de står over for det offentlige, men det er som sagt ikke mit bord, og det er ikke det, vi diskuterer i dag. Dette, at man ikke opnår det fuldkomne på alle områder, kan ikke være til hinder for, at man støtter et regeringsforslag, der på et enkelt område skaber markant bedre forhold for den enkelte borger.

Det er blevet sagt her, at man opfordrer til et overforbrug af sagkyndig bistand i forbindelse med skattetænkning. Det forstår jeg slet ikke. Der er ingen opfordring til noget som helst overforbrug i forbindelse med det fradrag, vi foreslår her. Det er måske det eneste fradrag, der ikke kan give anledning til misundelse eller til misbrug, simpelt hen fordi det er et fradrag, vi kun giver mennesker, der af en eller anden grund er kommet i vanskeligheder i systemet. Det er i det øjeblik, hvor de er kommet i vanskeligheder, at de har brug for denne økonomiske håndsrækning fra det offentlige gennem fradraget og for den holdningsmæssige tilkendegivelse, at skattesystemet skal være borgervenligt.

De argumenter, der er blevet fremført her i dag, tyder på, at man over en bred front i folketinget er interesseret i, at vi forbedrer retssikkerheden for borgerne også på denne måde. Det er jeg taknemlig for. Der er uenighed om, hvorledes vi skal gøre det, og det er klart, at det er ting, vi skal diskutere i udvalget, hvor jeg naturligvis vil være lydør, men fortsat vil argumentere for, at de synspunkter, der står i lovforslaget, i virkeligheden er de rigtige synspunkter.

Tastesen (S):

Efter at have lyttet til debatten og efter at have hørt ministeren for skatter og afgifter føler jeg egentlig trang til at sige tak til ministeren for, at han har valgt den form at fremsætte et lovforslag fremfor at udsende et cirkulære. Netop ved at fremsætte lovforslaget åbnes der for en politisk vurdering af, om der findes alternativer til det forslag, ministeren har fremsat her, og denne vurdering må vi i gang med i skatte- og afgiftsudvalget.

Der er kommet et indlæg her fra ministeren, hvori han afviser erstatningsvejen og fri procesvejen. Jeg er ikke blevet overbevist af ministerens tale, og jeg vil derfor arbejde for, at vi i udvalget får vurderet, hvilke muligheder der er, og hvor langt vi kan komme med tilsvarende beløb som det, ministeren gennem lovforslaget vil stille til rådighed i denne sammenhæng. Lad os se, hvor langt vi kommer, og se, om der er en alternativ mulighed, der kan bruges, og som er mere hensigtsmæssig, eller noget af grundlaget for lovforslaget her kan bruges.

Jeg har derudover 2 bemærkninger. Den ene er til spørgsmålet om et cirkulære eller et lovforslag. Hvis ministeren udsender et cirkulære, er det klart, at ministeren er bundet af landsretdommen. Cirkulæret skal være i overensstemmelse med den retstilstand, landsretdommen giver udtryk for. Men ministeren er ikke politisk bundet til at komme med et lovforslag om fradrag i indkomsten i stedet for fradrag i skatten. Ministeren ved, at i lighedsdiskussionen er der en stærk politisk vilje til at få ændret fordelingen i vort skattesystem, så alle folk behandles ens. På det område synes jeg at ministeren har svigtet ved, at hans politiske intention synes at være et fradrag i indkomsten i stedet for et fradrag i skatten. Det er altså udelukkende en politisk vurdering, der ligger bag.

Det andet synspunkt er, at den yderste konsekvens af det stærke defensorat, som kom fra ministeren, der jo også er professor i skatteret, er, at alle borgere i dette land skal have gratis, fradragsberettiget hjælp til at få udfyldt selvangivelsen. Det ville være den yderste konsekvens, for der kan lige så godt tales for, at man starter efter at have fået afvist en sag i det ene eller det andet led. Jeg kan ikke forstå det på anden måde, end at ministeren ligefrem går så langt, at han siger,